

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IV. évf., Posthumus különszám – 2010.

Shakyr emlékére

Tartalom

NOVELLÁK

Nekrológ /Lidércfény HQ/.....	2.
A bukott angyal /Shakyr/.....	3.
Metamorfózis /Shakyr/.....	4.
Halálos játékok /Shakyr/.....	6.
Sötét anyag /Shakyr/.....	8.
Az Árnyékmocsár ura /Shakyr/.....	10.
A félkegyelmű /Shakyr/.....	11.
Meridan szíve /Shakyr/.....	13.

HAIKUK

Ádám /Shakyr/.....	12.
Zivatar /Shakyr/.....	12.
Manga /Shakyr/.....	12.
Éjfél /Shakyr/.....	12.

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓ!

Sosem gondoltuk volna, hogy egy ilyen szomorúsággal teli, vagy akárcsak hasonló apropóból készítettünk különszámot. Őszintén szólva, kifejezett különszámot nem is igazán terveztünk. Ám ez alkalommal mindannyian úgy éreztük a szerkesztőségben, hogy e mellett nem mehetünk el szó nélkül. Emlékezzünk hát tisztelettel Shakyr-ra, s köztünk végzett munkásságára.

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat IV. évfolyam, 2010.

Posthumus különszám

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Első borító: Alan Lathwell - 2007.

Hátsó borító: Bergting

Illusztrációk: Internet

Grafikai munkatársak:

Bognár Attila (WhiteRaven), Livi

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Nekrológ

EGY SZAMURÁJ EMLÉKÉRE

A Lidércfény eddigi fennállása alatt, nem fordult még elő hasonló sem, mint nemrégiben. Könnybe lábadt szemekkel írom most ezen sorokat. Elvesztettünk valakit, valakit, aki már nem lehet tovább közösségünk, a Lidércfény tagja. „Elvesztettünk”, írom, bár valójában sosem találkoztunk vele. Itt, az oldalon lettünk jó barátok, szárnyaló fantáziája által különös helyekre, világokba juthattunk el. „Elvesztettünk”, írom, de ez a veszteség családja, közvetlen barátai, ismerősei, kollégái számára sokkal fájóbb.

A Fantasy Portálon így ír magáról:

„A valós életben informatikával foglalkozom, a szabadidőt pedig családommal és időnként a World of Warcraft világában töltöm. A sci-fi és a fantasy irodalom gyerekkorom óta kedvencem volt, de írásra csak mostanában szántam el magam. Néhány fantasy novella, egy hosszabb elbeszélés és egy kisregény az eddigi termés.”

Kedvelte James Kahn, John Varley írásait, a death metált - egyik kedvence a Summoning volt, de a Rotting Christ-et sem vetette meg.

Remek rejtvényfejtő volt, szinte mindig tudta a helyes választ a „Szó-Játék”-ban és a „Hol hangzott el?” témában. Érdekes, mi több, hasznos gondolatokat osztott meg velünk az „Irodalmi vitafórum”-ban. Volt érzéke az ötven szavas szösszenetek írásához, no meg a Star Wars Birodalmi, valamint Lábadó Híradó tudósítójaként sem volt elhanyagolható szerepe.

Sokat jelentett számára, hogy az idei, 2010. májusi Lidércfény AKF-ben is megjelenhettek a fenti tudósításai. Ez volt az első alkalom, hogy nyomtatásban láthatta írásait.

Tehetsége az íráshoz most kezdett kibontakozni, hiszen „Sötét Varázslós” pályázatunkra 4 remek novellával is nevezett, s pályázaton kívül is küldött még egyet. Fuvallat társunktól felkérést kapott egy dráma, a „Cuppantós” egyik szereplőjének megalkotására is, amelyet remekül megoldott. Bízunk a hosszú távú, közös munkában.

Ám nem kalauzol már minket tovább „A Talizmán” nyomában, „Az Árnyékmocsár mágusa” és „A félkegyelmű” sem szórakoztat a jövőben, nem lesz tovább „A játszótárs”-unk. Nem társalog már velünk, nem osztja meg, mit olvas, milyen zenét hallgat. „Meridan szíve” megszakadt, nem dobban többé.

Kedves Shakyr!

Sajnáljuk, hogy így alakult, hogy nem tudhattad meg, miként szerepeltél a pályázaton, hogy nem búcsúzhattunk el tőled illendő módon. Kollégáidtól tudjuk, emberileg kitartottál a végsőkig, nem hagytad el magad komoly betegséged ellenére sem.

Hiányozni fogsz, emlékezni fogunk rád, nyugodj békében!

*„Szamuráj vagyok egy őrült, techno-korban,
hol a táv csupán egy ENTER lenyomása...
Szamuráj, kit mégis köt egy belső törvény:
az ősi erkölcsök hite és varázsa.”*

Lidércfény HQ

A bukott angyal

Megint új nap virrad. Hamarosan kitérülnek szentélyem márványajtái, hogy fogadhassam híveimet. Szemeim a templomtornyok csúcsáról már látják a menetet, lassan hömpölygő sokaság a hegyoldalba hasított széles úton. Sokan vannak, de évről-évre egyre kevesebben – mint ahogy alkonyatkor, a visszaúton is rövidebb a menet. Mindig vannak és lesznek, akik nem a visszatérés útját választják majd, miután megérintette őket az Istenük szava...

Isten vagyok? A hívőim szemében bizonyára, hiszen természetfölötti erővel és tudással rendelkezem, hatalommal, amely mérhetetlenül meghaladja mindazt, amit szegényes fantáziájukkal elképzelni képesek.

Isten vagyok? Nem, nem vagyok az. Csupán egy bukott angyal, akinek elkárhozott lelkét örök fogságra ítélték, vezeklésül az elkövetett és el nem követett bűneiért. A szabadságomtól megfosztottak, de léteemtől nem – büntetés-ként, hogy láthassam, hogyan ível a magasba az a civilizáció, melyet annak idején rabigába próbáltam hajtani.

...Rég volt. Évszázadok, évezredek röppentek el azóta – nem számolom az időt. Számomra ennek nincs jelentősége, lényem emberi mértékkel nézve örök életű. Akkor születtem – milliárdnyi társammal együtt –, amikor az ősrobbanás útjára bocsátotta az Anyagot, a csillagok és galaxisok csiráit, s létem akkor ér véget, amikor majd a világegyetem végső haláltusájában összeomlik, egyetlen ponttá zsugorodva, hogy útjára indíthassa a végtelen körforgás következő ciklusát.

Halhatatlan vagyok, ez igaz, de nem mindenható. Nem gyűjthetek csillagokat, nem zúzhatok porrá bolygókat, még hegyeket sem tudnék mozgatni. Képes vagyok viszont tetszőleges anyagi testet alkotni magamnak, uralom és irányíthatom a környezetemben a mindent átszövő kozmikus energia hullámain, szabadon mozoghatom a tér dimenzióiban, s az idő sem rejtély már többé a számomra.

...Azelső néhány évmilliárd unalmas volt. Játszadoztunk a holt anyaggal, próbálgattuk erőnket, lehetőségeinket, csatákat vívtunk egymással, szövetségek születtek és bomlottak fel – de ez csupán játék volt. Lehet-e tétje két halhatatlan csatájának?

A kozmosz azonban tartogatott még meglepetéseket. Új szereplő jelent meg a világegyetem színpadján: a szerves élet. Eleinte nem vettük komolyan – mit számíthatnak olyan lények, melyeknek élettartama néhány száz vagy száz bolygóciklus csupán? Ám véleményünk gyorsan megváltozott. A lények – fejlődtek. Rövidke életük tapasztalatait továbbadták a következő nemzedéknek, s a csillagvilágban tudásvágy – kozmikus időmértékben – pillanatok alatt virágzó civilizációkká emelte őket.

Csodálatos, új játszótér nyílt meg előttünk.

A szerves lények életében eddig ismeretlen fogalom jelent meg: találkoztak a felsőbbrendű lényekkel. Megszülettek az istenek.

Volt közülünk, aki megszánta a pártfogoltjait, segítette, tanácsokkal látta el őket. Volt, aki csak megfigyelt, nem avatkozott közbe. Én nem tartoztam közéjük.

Szerettem, élveztem – az ő szemszögükből mérve – korlátlan hatalmam, a büntetlenséget, buzdítottam, vagy épp becsaptam őket, kijátszottam egymás ellen a népcsoportokat, s ha pusztulásba kergettem őket, új bolygót, új játékkeret kerestem magamnak. Sötét angyal voltam, vagy – ahogy emlegetni szoktak – fekete mágus. A lények alakjában jelentem meg, csodákat tettem, büntettem, pusztítottam, királyokat emeltem trónra vagy buktattam a porba, nevettem a szenvedésükön, s elfordultam, ha könnyörögtek hozzám...

...Egészen addig, amíg egyszer rosszul választottam. A civilizáció, amit kiszemeltem, már rég kilépett a barbár korból. Tudósai az anyag legmélyebb titkait kutatták, a mérnökök már döngették a kozmosz kapuit. A hit nem gyökerezett olyan mélyen bennük, mint azt hinni véltem. Trükkjeimet, csodáimat kétkedéssel fogadták, a megtorló csapásaim pedig nem rettegést, hanem dacos ellenállást váltottak ki belőlük. Önteltségem azonban nem engedte, hogy otthagyjam őket és más áldozat után nézzek. Nem hittem, hogy kudarcot is vallhatok – egészen addig, amikor már túl késő volt menekülni.

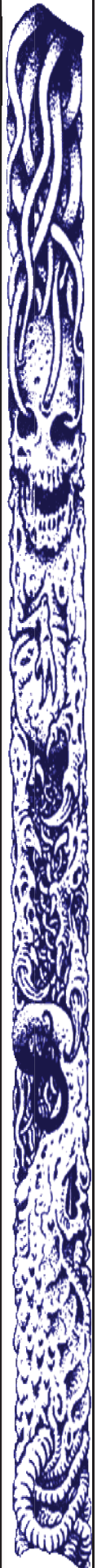
A támadásuk váratlan volt és elsöprő. Fizikai testem egy nukleáris robbanás plazmafelhőjében égett hamuvá, éteri lényemet pedig energiabilinccsel kötözték le, megfosztva képességeimtől, erőmtől. Egy oltár márványlapjába szóttak bele, elpusztíthatatlan kötelékekkel rögzítve hozzá azt, ami belőlem megmaradt.

A szentélyem, a gúnyolásomra emelt gigászi katedrális évezredek óta áll már, s állni is fog még évmilliárdokont. Akkor, amikor majd a kihűlő nap utolsó halál-síkolyával szupernóvaként perzseli fel bolygóit, s a csillagtűzben elemésződik a márványbilincs is – akkor leszek újra szabad.

Addig azonban fogoly vagyok. Tehetetlen – bár látok és hallok, szólni is tudok azokhoz, akik betévednek templomomba. Régen kevesen voltak, mostanára egyre többen jönnek hozzám.

Órákulum vagyok. Ura voltam az energiának, a térnek és az időnek. Az első kettőt elvették ugyan tőlem, de az idő fölötti uralomtól való megfosztásom messze meghaladta képességeiket.

Látom a jövőt. Látom minden egyes lény összes percét, minden sikert és kudarcot, örömet és fájdalmat, ami az úton várhat rá. Ha eljönnek hozzám és kérdeznek, válaszolok nekik. Mindig az igazságot mondom. Az a legfájdalmasabb.

A hajdan virágzó civilizáció, mely annak idején rabsorba taszított, most romokban hever. Nem, nem háború pusztította el. Nem az irigység, a hatalomvágy vagy a gyűlölet – hanem egy ennél is mélyebben gyökerező mozgatóerő. A kíváncsiság.

Egyre többen látogatnak meg, hogy kifürkésszék, megismerhessék a jövőt, rövidke életük mérföldköveit. Mit szeretnének? Sikert, boldogságot, hosszú életet. Ezeknek a képeit is látom, természetesen. Ám amit megosztok velük, az az igazság másik fele. A fájdalom, kudarcok, veszteségek hosszú listája. Nem szavakkal kommunikálok velük – hanem megnyitom előttük a jövő kapuit, ahol pár röpke percbe sűrítve átéljük, átérzük mindazokat a borzalmakat, ami még reájuk vár.

Ismétlem, nem hazudok, nem másítom meg a jövőt. Amit mutatok, az valóban meg fog történni. Csupán elhallgatom a szépet és a jót, elrejttem a siker és a boldogság képeit.

Nincs hatalmam fölöttük. Nem vehetem el tőlük életüket, vagyonukat. Ám elvehetek valamit, ami ennél is fontosabb: a reményt, a jövőbe vetett hitet. Remény nélkül pedig nincs haladás, fejlődés – ezért haldoklik a civilizációjuk.

Metamorfózis

...Torrijos határában elbúcsúztam Antoniótól, leugrottam a kocsirol és megindultam a városka felé. Jólesett a séta a többórás zötykölődés után, az utak meglehetősen kátyúsak errefelé. Toledó hercege sokkal inkább foglalkozik a városa szépítgetésével, mint a környező kereskedelmi utak állapotával. Hiába, békeidők vannak...

Persze, repülhettem volna, de ha lehet, nem használnom a közlekedés eme gyors, ám feltűnő módját. Egyrészt telihold van, előbb-utóbb észrevenne valaki s szeretném elkerülni az Inkvizíció fölösleges érdeklődését. Másrészt, kedvelem a komótos, bár kényelmetlen földi utazást, elgyönyörködök a lassan változó tájban vagy épp józúeket beszélgetek a kocssal és az alkalmi utasokkal.

Antóniót, a kereskedőt évek óta ismerem. Annak idején, első gyermeke születésekor a halálból hoztam vissza a feleségét. Azóta sok év telt el, de a nép egyszerű fiai nem felejtene. Örömmel ajánlotta fel, hogy – bár kerülnie kell – egészen hazáig elszállít.

...Alkonyodott. Az utcák szokatlanul néptelenek, csendesek voltak – igaz, Torrijos csupán egy apró porfészek, néhány órányi útra Toledó városától, de azért narancsszűret évadja lévén meglepő volt ez a kihaltság. Néhány utcányira járhattam a lakásomtól, amikor valaki megrángatta a köpenyem szélét.

– Señor Marques! Señor Marques!

Oldalra pillantottam, s a kapualj homályában álló alakban Joséra, a zöldségárusra ismertem.

– Mi történt, José? Megint beteg a kislányod?

Annak idején a kicsi súlyos tífuszt kapott, a hagyományos füvek és gyógymódok már tehetetlenek voltak. Egy kis mágiát is kellett alkalmaznom – de a kúra sikeres volt.

– Señor, nem mehet haza! Le fogják tartóztatni!

– Micsoda? Ki és miért?

– Señor, Fátimát a múlt héten elvitte az inkvizíció...

– Beszélj!

– Ez borzalmas... olyan kedves, segítőkész volt mindig...

A jövő azonban nem végleges. Minden egyénnek van döntési lehetősége: végig akar-e menni a jövő megismert útján, avagy pontot tesz a történet végére. Egyre többen választják a második lehetőséget, s emiatt van az, hogy a visszaúton mindig rövidebb a menet. S hogy mi a második út? Egy felvillanás a szentély melletti szakadék mélyén fortyogó látató felszínén, egyetlen lépés, amely megszabadítja őket a jövőjük rémképeitől. Ez az én bosszúm a legyőzőim fölött.

Ám lehet, hogy az én győzelmem sem végleges. A saját jövőmet homály fedi, de érzem, valamikor el fog jönni hozzám egy hős, aki képes lesz arra, hogy lepecsételje a számat. Az orákulum elhallgat, s a lények újra megindulnak az istenné váláshoz vezető rögös úton...

...A katedrális ajtajai kinyílnak, a tömeg beözönlök az oltár előtti hatalmas csarnokba. Van, aki lehajítja fejét, térdre rogy, s várja az elkerülhetlent, van, aki még reménykedve pillant körbe, de vannak, akik büszkén néznek farkasszemet velem.

Vajon közöttük van már a végzetem, a Kiválasztott?

Shakyr

– VOLT ???

– Halálra ítélték boszorkányság vádjával és ma délután... a főtéren... máglyára vetették. Señor, ez a sors vár önre is. Ne menjen haza, meneküljön!

...Egyedül álltam a téren, az autodafé még füstölgő maradványai előtt. Mindig tudtam, hogy ez valamikor majd be fog következni – de bíztam abban, hogy még sok-sok év áll előttünk. Fatimát jó tíz éve ismertem meg, amikor a városba érkezve segédet kerestem újonnan megnyitott füves boltomba. A lány, akinek ereiben a mór ősök vére folyt, rendkívül tehetségesnek bizonyult. Bár varázshatalmam nem oszthattam meg vele, megtanítottam mindenre, amit egy halandó birtokolhat: a gyógyfüvek titkaira, az elixírek keverésére, az emberi test bonyolult felépítésének ismeretére. Egyre közelebb kerülünk egymáshoz – és két év múltával megkértem a kezét. Azóta együtt vezettük a boltot, gyógyítottuk a városlakókat, kezeltük a katonák sebeit s tervezgettük a jövőnket.

– Señor Marques.

Megfordultam, mögöttem a városi őrség hadnagya és két alabárdos állt. A hadnagyot is ismertem, pár éve kezeltem egy igen súlyos sebbel.

– Señor Emilio Fernandez de Tolédo – biccenttem felé. – Rendbe jött a lábsérülése?

A hadnagy zavartan toporgott.

– Igen, és hálás vagyok érte. Ha akkor nem segít rajtam, most nyomorék koldusként tengődhetnék. Őszintén sajnálom, ami Fatimával történt. De most nem ezért vagyok itt.

Kérdően néztem rá, bár magamban már tudtam a választ.

– Parancsot kaptam, hogy kísérjem a Toronyba.

A főinkvizítor beszélni akar önnel.

Bólintottam. Mindketten tudtuk, mit jelent az efféle beszélgetés.

- Elbűcsúzhatok? - intettem a máglya felé, majd választ sem várva megfordultam.

A hadnagy mellém lépett.

- Nem szenvedett - mondta halkan. - A fa nedves volt, sok száraz szalma kellett a meggyújtásához. Az embereim egy köteg kallófüvet is kevertek a szalma közé.

A kallófű füstje erősen bódító hatású. Fatima már eszméletlen volt, vagy talán halott is lehetett, mire a lángok elérték.

A hadnagy közelebb hajolt.

- Señor, az embereim reggel óta szolgálatban vannak, fáradtak... Ha most elfutna, nem hiszem, hogy utol tudnánk érni... - súgta.

Megráztam a fejem.

- Ön nemes ember és köszönöm, amit tett. Ám én is szeretnék az inkvizítor szemébe nézni és megkérdezni, mit értett neki egy szegény lány?

- Señor, nem fog élve kikerülni a falak közül.

- Meglátjuk - vontam meg a vállam. - Uraim, mehetünk.

A kihallgatásom a negyedik napon kezdődött. Addig „csupán” a puhításommal foglalkoztak, körbevezettek a bonyolult pincerendszerben, megmutatták a szerszámokat: a vasszüzet, a spanyolcsizmat, a feszítőpadokat és hüvelykzsorítókat, a fogókat, késeket, fűrészeket, majd visszavitték a cellámba.

A következő napok már nehezebbek voltak. A vallatóságok a lehető legtöbb, nem halálos eszközt igyekeztek megismertetni velem. Nem tudhatták persze, hogy elnyomhatom a fájdalomérzetet, a sebeket pedig a cellám magányában pillanatok alatt meggyógyítom. Nem a kínzások fájtak - hanem az, hogy másokat is láttam szenvedni és meghalni a kamrákban. Másokat, akik ugyanúgy ártatlanul kerültek ide, s ugyanúgy nem látják, nem láthatták meg a napvilágot újra sosem...

A kihallgatásra a negyedik napon került sor. A főinkvizítor sovány, magas, szúrós tekintetű férfi volt, sárgás arcú, aróló árukkodott, hogy ideje jó részét a sötét termekben, pincékben tölti. Fel- s alá sétálgatott az iratokkal tömött polcok mellett, majd hirtelen felém fordult.

- Juan Carlos Marques, te most az El Santo Oficio de la Santa Inquisition teljhatalmú megbízottja előtt állsz. Eretnökséggel, pogány szertartások előtt való hódolással, boszorkányság bűnének pártolásával s az istenhívók félrevezetésével vádollak.

Az asztalra mutatott.

- Megkönnyíthetem a dolgodat. Ha két tanú előtt aláírod a vallomást, eltekinthetek a kínvallatástól. Ha viszont makacskodsz, ezzel aláveted magad a pápai törvény által előírt torturának. Az eszközöket ismered, ám ami eddig történt veled, csupán egyszerű bemutató volt. Mi a válaszod?

- Ki vádolt meg és miért? Ki vádolta meg Fatimát és miért ítélték el?

- Nem vagyok köteles válaszolni, de megteszem. Fatimát boszorkánysággal vádolták meg, s be is vallotta a bűnét. Az ítéletet a világi hatóság végrehajtotta.

Lassan elhatalmasodott rajtam a kétségbeesett düh.

- Hazudsz! Nem lehetett bűnös. Aljas rágalom az egész!

Az inkvizítor vállat vont.

- Ha akarod, magad is láthatod.

A fiókból egy pergament húzott elé és az asztalra lökte.

- Olvasd.

Odaléptem és egyre növekvő elszörnyedéssel futottam végig a sorokat. Bálványimádat, a Sátánnal való cimboraság, csecsemőgyilkosság, méregkeverés, istentagadás... megannyi képtelen, ám az egyház szemében megbocsáthatatlan bűn. A papír alján pedig az aláírás - Fatima írása. A kézjegyet barnás foltok szegélyezték. Megszáradt vércseppek.

- Bolond volt. Makacsul tagadott. Végül mégis bevallott mindent.

- Gyilkosok - suttoztam, megérintve az egyik vérfoltot. - Alávaló gyilkosok! Ó jó volt mindenkivel!

...Ekkor történt.

A folt hirtelen felizzott. Hideg tűz csapott ki belőle, a fény végigfutott a karomon, egészen a fejemig, majd egy villanással eltűnt - de ugyanakkor olvadt fémként áradt szét a testemben a forróság. Azt hiszem, felordítottam, a fájdalom egy pillanatra elviselhetetlen volt - aztán elmúlt, olyan gyorsan, ahogyan jött. A kezem zsibbadni kezdett. A körmeim, melyeket mindeddig gondosan ápoltam, elfeketedtek, megnyúltak, karomszerűvé alakultak. Arcomon a többnapos borosta helyett sűrű, erős szakállt tapintottam ki. A belső nyugalmamat mintha szél fújta volna el, helyét a düh, a vérszomj, a pusztítás vágya vette át.

Lassan az inkvizítor felé fordultam. Sápadt arcán most először jelent meg valamiféle emberi érzelm: a páni félelem torz maszkja.

- Légy átkozott és pusztulj úgy, ahogy az áldozataid! - sziszegtem. Mély torokhangon tört ki belőlem a parancsige, intésemre kiolthatatlan láng borította be vallatóm alakját. Ordítva rohant ki az ajtón, sikoltozása csak nagyon soká csendesedett el.

Az ajtó előtt álló örök megpróbáltak visszatartani. Egy láthatatlan pörölycsapás a falhoz lapította őket, már nem volt élet bennük, amikor a padlóra rogytak. Senki más nem állt az utamba, ahogy az apát szobája felé igyekeztem. Az ajtót egyetlen csapással döntöttem ki, a megdöbbenet egyházfő tátott szájjal meredt rám, remegő kézzel egy feszületet tartott felém. Közelebb léptem, egyetlen mozdulattal kiütöttem a kezéből a haszontalan keresztet és megragadtam a torkát.

- Ki jelentette fel Fatimát? - kérdeztem halk, vészjósló hangon.

Túl rémült lehetett ahhoz, hogy ellenkezzen.

- Teresita és Ramón - nyögte. - Fatima megátkozta őket, elpusztította az állataikat és vérbajt hozott rájuk.

Csak ennyit akartam tudni. Megszorítottam a nyakát, majd elengedtem. Az apát a földre rogyott. Elmormoltam egy rombolóátkot és kirohantam a szobából, a Toronyból, el jó messzire onnan. Amikor visszapillantottam, már sűrű füst gomolygott elő az ablakokból, kiáltozás halatszott, majd az épület hatalmas robajjal összeomlott.

...Teresitáék a boltunkkal szemben laktak. A házszartos vénasszony és az örökké irigy férje szinte az egyetlen haragosunk volt a városban. Fanatikus hívók lévén sosem kértek a segítségünkben, inkább hagyták meghalni két gyermeküket. „Isten akarata” –mondogatták.

Talán azt hitték, hogy ez a feljelentés is az üdvözüléshez segíti hozzá őket? Nos, ez hamarosan kiderülhetett a számukra. Tűzgyűrűt idéztem a házuk köré, az egyre szűkülő lángfal mögött még maradt idejük egy utolsó imára. Az Istenükre bízom, hogy megsegíti-e őket.

A karom vérzett, talán a szétrobbanó torony egy szilánkjára sértette fel. Megpróbálkoztam egy gyógyító ráolvasással, de csak szűró fájdalmat éreztem, a seb körül a bőröm azonnal elfeketedett, füstölögni kezdett. Vége, gondoltam keserűen.

A boltban már csak a legszükségesebb holmijaimat vettem magamhoz, majd nekivágtam a városból kivezető útnak. El innen, minél hamarabb és minél messzebbre...

...A tanítóm szavai jutottak eszembe: „Minden varázstudóban ott van úgy a fény, mint a sötétség ereje is. Ha a fény útját követed, uralkodhatsz a sötétségen. Ám ha csak egyszer is utat engedsz a pusztító ösztönöknek, többé nem térhetsz vissza. Fekete mágussá leszel, mindörökké.”

Shaky

Halálos játékok

...A lányt a 96-es úton, a dighton-i benzinkút utáni kanyarban pillantottam meg.

Általában nem szoktam autóstopposokat felvenni. Most azonban szükségem volt valamire, ami felráz az út őrlő egyhangúságából. Az alkony lassan beterítette a látóhatárt, az A8-as 3200 köbcentije is álmosítan duruzsolt. A termoszom már egy órája kiürült, de nem volt kedvem betérni valami poros útszéli motel büféjébe, hogy megtöltessem.

A stoppos most kapóra jött. Fékeztem, visszatoltam és kinyitottam az utasoldali ajtót.

– Kösz – villantotta rám Colgate-mosolyát, miközben behuppant az ülésre. Sporttáskáját a lába elé tette és rutinos mozdulattal csatolta be a biztonsági övet.

– Merre? – kérdeztem, miközben egy oldalpillantással végigmértem.

– Mindegy – vontta meg a vállát. – Nyugat felé bármi jó.

Csend ereszkedett közénk. Gyorsan sötétedett, felkapoltam a reflektorokat.

– Megengeded? – kérdezte és a rádióra mutatott. Bólintottam.

– Van erre egy helyi állomás. Non-stop metált játszanak – magyarázta. Némi keresgélés után sikerült ráhangolnia az adóra, az utastér megtelt a Metallica gitárszólójával.

– Mi a neved? – törtem meg a hallgatást.

– Diana. És a tied?

– Most épp Robert – mosolyodtam el.

Valami megvillant előttünk az úton.

– Nézd! Egy nyúl!

Az állatot rabul ejtette a reflektorok vágta fényalagút. Kétségbeesetten vágatott, de képtelen volt kitérni, átvágni a sötétség falán.

– Adj gáz! Érd utol! – sziszegte a lány.

Ráléptem a pedálra – a 260 lóerő ágyúgolyóként repítette előre a kocsit. Csupán egy csattanás hallatszott.

– Holnap mehetek az autósóba, letakaríttatni az alvázat – jegyeztem meg.

– Olyan izgi – suttogta, majd átnyúlt és a karját a vállamra tette. Maga felé húzott.

Feléje fordultam. Hozzám hajolt, a szánk összeért...

...Ez volt az a pillanat, amikor az Audi óránkénti száz-hús mérföldes sebességgel belerobbant az útszélen álló kamion kivilágítatlan pótkocsijába.

* * *

Az ébredés lassú volt, de fájdalommentes – mint mindig, amikor a reflex-sztázis időn és téren kívüli birodalmából visszatér az ember. Fehér falak, fehér köpenyes orvos – alattam pedig egy kórházi ágy. Egy állványon szintelen folyadékkal telt infúziós tasak lógott, a kivezető cső valahol a csuklómat borító kötés alatt ért véget.

Megmozgattam a tagjaimat. Semmi fájdalom, csak a múlt zsidbadás – meg némi fejfájás, az ilyenkor szokásos idegi túlterhelés kellemetlen, de elkerülhetetlen utóhatása.

– Felébredt a betegünk – állapította meg az orvos. A műszerekhez fordult, pár pillanatig vizsgálta a kijelzőket, majd ismét rám nézett.

– Tudja ugye, hogy másodszor született? Egy ekkora karambolt szinte lehetetlen túlélni.

– Szerencsés alkat vagyok – mosolyodtam el. – Meddig kell maradnom még itt?

– Két napig volt eszméletlen, az EEG-je nagyon furcsa értékeket mutatott. Nem voltunk biztosak abban, hogy egyáltalán felébred-e a kómából. Most még nem engedhetjük el.

– Értem – próbáltam bólintani, de a halántékomba éles fájdalom hasított. Felszisszentem

– Jobb, ha egyelőre keveset mozog – jegyezte meg az orvos. – Pár napig még megfigyelés alatt fog állni.

Ekkor jutott eszembe a lány.

– Az utasom ... mi történt az utasommal?

– Milyen utasal? Hidraulikus ollóval kellett szétvágni a karosszériát, hogy kiemelhessük. Egyedül ült a kocsiban, nem volt magával senki más.

Mondott még valamit a stressz okozta emlékezettorzulásokról, de már nem figyeltem oda. A gondolataim egészen máshol jártak. Éreztem, hogy felgyorsul a pulzusom és előnt az izgalom forrósága.

...akkor hát elkezdődött. Az ellenfelem lépett – és most én következem.

* * *

Időnként elolvasok egy-egy fantasy regényt. Nem azért, mintha vonzana a belőlük áradó misztika, sokkal inkább azért, mert szórakoztatónak tartom, ahogy az írók több-kevesebb sikerrel megpróbálják leírni azt, amiről igazából fogalmuk sem lehet. Mágustornyok, varázspálcák, csúcsos süveg...

Badarság. Az igazi mágus láthatatlan. Nem fizikailag persze, hanem szociálisan. Ott él közöttetek, egy levegőt szívtok, hozzáérsz a tömött villamoson, de fogalmad sincs róla, hogy ki ő.

Egy szürke alak a milliók között, akit egy pillanat múlva már el is felejtettél.

Én sem toronyban élek. Van egy kis irodám a 7th Avenue-n, meg egy nem túl fényűző lakásom, néhány utcával arrébb. Van jogosítványom, társadalombiztosítási számom, rendesen befizetem az adómat és négyévente szavazni járok. Persze, ez csupán a felszín, de ennél mélyebbre még az FBI sem juthat. Csak kevesen látnak át ezen a védőburkon. Azok, akik olyanok, mint én.

Mi, sötét mágusok, uralkodásra termettünk. A fejlődést nem felgyorsítani kell, hanem kihasználni, meglovagolni, megtalálni azokat a láthatatlan szálakat, melyekkel a világot uraló erők bábként mozgathatók...

Én a tőzsdén játszom. Persze, nem a legkézenfekvőbb módon, a jövőbe tekintve, a trendek ismeretében adom-veszem a részvényeket. Megtehetném, de ez olyan a számomra, mint ha egy krimt kézbe véve, először is megnézném az utolsó oldalon, ki a gyilkos. Semmi élvezetet nem találnék benne.

A specialitásom: a határidős ügyletek. Ez látszólag színtiszta hazardjáték: vállalom, hogy egy adott részvényt vagy árucikket egy hónap múlva meghatározott áron adok el vagy veszek meg. Ha az árak stagnálnak, akkor az üzlet nullszaldós. Csak hogy én teszek róla, hogy az árak megváltozzanak. Vállalatok mennek csődbe, gyárak, raktárak gyulladnak ki, szupertanker fut zátonyra, beomlik egy fontos nyersanyagokat termelő bánya. Csupa véletlen az utca emberének szemében. Valójában mindezek precíz tervezés és pontos kivitelezés eredményei. A Wall Street és az IMF urai azt hiszik, kezükben a világ sorsa. Tévednek. Ők vannak az én kezemben – és még csak nem is sejtik az igazságot.

Az igazi ellenfeleim azonban résen állnak. Közvetlenül nem árthatnak nekem, ahogy persze én sem nekik, de vannak eszközeik, amivel hatékonyan akadályozhatnak tevékenységemben. Jól tudják, mi a gyenge pontom. Nem a pénz, dehogy. Van, ami ennél sokkal fontosabb.

Az első komolyabb támadást 1910-ben indították ellenem. Egy Peterson nevű újságíró hatalmas mennyiségű anyagot gyűjtött össze rólam, New Yorkban kellett volna bíróság elé állnom. Vagyonom, kapcsolatrendszerem, húszéves munkám forgott kockán.

Peterson az összegyűjtött anyagokkal együtt most ötezer méter mélyen pihen, miután egy jéghegy, melynek nem kellett volna ott lennie, 1912 április 14-én a tenger fenekére küldte az akkori világ legnagyobb óceánjáróját. Az újságíró sietett, ezért jegyet váltott a Titanic-ra...

A második alkalommal sokkal komolyabb ellenféllel kellett szembenéznem. Sosem becsültem sokra az Egyesült Államok elnökeit. Rég elmúltak azok az idők, amikor nemzeti hősök ültek abban a bizonyos székben... Most üzletemberek, levitézlett színészek, lobbisták kampányolnak a hatalomért. Ám volt egyszer valaki, aki messzebb látott az orránál. Tudom, segítettek neki, de ő volt az egyetlen, aki meg is értette a veszély jellegét.

Nem az Ovális Irodában fogadott – arra nem voltam méltó. Röviden és hivatalosan közölte: egy hetet kapok arra, hogy örökre eltűnjek az Államokból.

Itt követte el a végzetes hibát. Három nap múlva, 1963 november 22-én, Dallasban egy Lee Harvey Oswald nevű ex-katona két lövést adott le az elnöki kocsira. Egyik sem volt halálos. A harmadik, a végzetes golyó ugyanolyan Caracano M91/38 típusú fegyverből röpített ki – de azt a fegyvert én tartottam a kezemben.

John Fitzgerald Kennedy túl hosszú határidőt szabott.

S most itt a következő fordulópontra. Ha egy epigont küldenek rám, annak komoly oka lehet. Nem könnyű egy ilyen virtuális lényt megalkotni. Meg kell tudnom, mi volt a céljuk ezzel.

A kérdéseimre hamar választ kaptam. Amíg a kórházban feküdtem, az irodámba betörték, rengeteg iratom eltűnt – ezért kellett hát, hogy egy időre félreállítsanak.

A helyzet több volt, mint kellemetlen. Brókerirodám kevesen ismerték, de az a kevés ügyfél az igazi nagyhalak közül került ki. Dollármilliókat forgattam meg minden nap, s a megbízóim garantáltan busás haszonnal zárták tőzsdei tranzakcióikat. Ennek fejében csupán apróbb szívességeket kértem tőlük... Politikusok, iparmágnások, maffiózók, drogbárók – minden láthatatlan fonál végén befolyásos emberek ültek – s én, mint egy pók a háló közepén, úgy irányíthattam őket, ahogy terveim azt kívánták.

Minden korszaknak megvoltak a maga félelmei. Az ősember a kardfogú tigristől, a középkor embere az ördögtől és a fekete haláltól rettegett. A ma embere más. Nehéz megijeszteni.

Mégis, van valami, ami rémülettel tölti el őket: a pénzük, vagyonuk elvesztésének lehetősége. Mindenkinek, mindenkor van gyenge pontja.

Az én gyenge pontom a hatalom birtoklása. Erőm, tehetségem ebből táplálkozik. Hatalom nélkül üres héj vagyok csupán, egy utcaseprő, vagy egy

drogos szellemi szintjén...

Ha az ellopott adatok nem megfelelő kézbe kerülnek, elveszítem ügyfeleimet. Őket nem sajnálom, gazemberek mind, de így nemcsak sokéves munkám vész kárba, hanem erőm is elhagy. Hosszú, nehéz vegetálás vár rám, amíg ismét fel tudok majd kapaszkodni a hatalom csúcsára.

... A telefon a negyedik napon csörrent meg. A hang ismerős volt: Terence Smith már többször próbált meg szimatolni az üzleti ügyeim iránt. Mindeddig sikertelenül, de most – úgy tűnik – valahonnan hathatós segítséget kapott. Sejtettem, honnan...

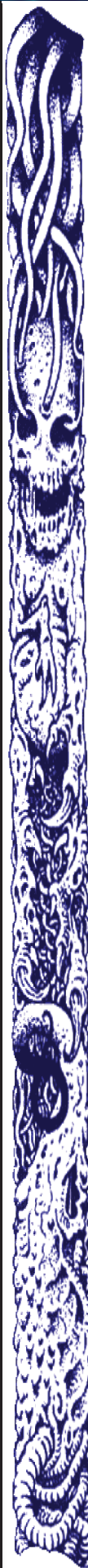
– Kedves Robert – kezdte. – Azt hiszem, beszélünk kellene. Van nálam valami, ami fontos lehet az ön számára.

– Mennyit kér értük? – kérdeztem közömbösen.

– Nem hiszem, hogy pénzről lenne szó. Javaslom, látogasson meg valamelyik napon. Az irodám a Déli Torony 81-es emeletén található.

Válasz nélkül letettem a kagylót. Itt az ideje, hogy felkeressem a meditációs termemet...

...Apró szoba, szürkére festett betonfalak, egy puha fotel. Világítás semmi, nincs rá szükségem. Kényelmesen elhelyezkedem, becsukom a szemem és memorizálom a

keresési feltételeket. Készen vagyok... s ekkor megnyitom az elmémet, alámerülök a milliárdnyi földlakó gondolataitól nyüzsgő mentális világba. Vágyak, tervek, indulatok cunamija söpör át rajtam, a finoman szőtt hálomon azonban csak kevés gondolat akad fenn. Megvizsgálom a fogást... és megdöbbenek. Merész, gátlátalan és könyörtelen merényletre készülnek valahol. A végkifejlet számomra majdnem tökéletes – csupán meg kell lovagolnom az eseményeket és egy parányi módosítást vinnem belé...

...Még utoljára ellen-őríztem a robotpilóta beállításait, az enyhe bal kanyar pontosan a cél felé vitte a gépet. Átléptem a parancsnok és a két terrorista holttestén, s kimentem a pilótafülkéből. A parányi előtér padlóján felragyogtak a portál előzőleg már gondosan felrajzolt

rúnái. Egy villanás – a következő pillanatban már a Hudson folyón horgonyzó jachtom kormányállásában találtam magamat.

Megfordultam – és még láttam, ahogyan a United Airlines Boeing 767-es gépének becsapódása tűzvirágot gyújt a World Trade Center déli tornyának oldalán.

...Majd kilenc év telt el azóta, a naptár most 2010-et mutat. A világgazdasági válság nem jelentett gondot, de az Európai Bizottság oktan akadékoskodásai annál inkább kellemetlenek a számomra. Ideje ismét meglátogatnom a meditációs szobámat...

...Vihar készül Európa egén. Vigyázz, ne legyél rossz időben, rossz helyen.

Shakyr

Sötét anyag

Hajónapló, 12776-15-2, 32:55. Brettag bejegyzése

„Elhagytuk a CN-233-as rendszert. A munkánkat elvégeztük, üldözésnek nincs nyoma. A négyes bolygó civilizációja még nem rendelkezik –és még sokáig nem is fog rendelkezni- a szükséges űrtechnológiával.

Szeretem az ilyen megbízásokat. Gyors, veszélytelen – és jól fizet. A thiódium-kristályokat a primitív népek amúgy sem tudják másra használni, mint a templomaik díszítésére. A CK-611-en viszont egy rakás pénzt ér – ahhoz pedig, hogy ki ellen vetik be a belőle készült bolygódisruptorokat, igazán semmi közöm.”

Hajónapló, 12776-18-21, 65:12. Lithor bejegyzése

„A CK-611 átutalta a fizetséget, az összeg elegendő volt két elhasználandó drone lecserélésére, valamint pótoltam a burkolat néhány, meteortalálattól sérült és levedlett hámsejtjét. A tárolóbuborékok még kibírnak néhány tucat térugrást, remélem addig Brettag kapitány szerez egy-két jó üzletet.

Sajnos, a shogre egyre gyengül. Lassan már a negyvenhatodik ciklusát tölti a hajón, az efféle lények nehezen viselik, ha kiszakítják őket a természetes környezetükből. Szólnom kell a kapitánynak, hogy mielőbb látogassunk meg egy komolyabb rabszolgapiacot. Drone-okat bárhol kaphatunk, vagy – ha megszorulunk – ki is tenyészthetünk egyet-egyét, pár bolygólakó elhurcolása sosem okozott gondot nekünk. A shogre azonban ritka jelenség, épp ezért kincset ér. Ő az egyetlen lény, amely csápjával érzékelni képes a szubtér ablakait, mely mögött a sötét anyag rejtőzik.”

Hajónapló, 12776-43-25, 42:79. Brettag bejegyzése

„A csillagközi űrben lebegünk, elvégezzük a szükséges karbantartásokat, mielőtt belevágunk a következő küldetésünkbe. Bár fejletlen civilizációval fogunk találkozni, számíthatunk meglepetésekre. A hajó nem mondhat csődöt.”

Hajónapló, 12776-43-25, 48:51. Lithor bejegyzése

„Megvizsgáltam a drone-okat. Mind a négy test sértetlen, a rögzítőbilincsek s a védőbúra úgyszintén. A sugármező homogén, a tápfolyadék keringése zavartalan, az agyszövetek burjánzása a megengedett határokon belül van. A pszichokinetikus energiatermelés folyamatos, bár a tartalék minimális. Sajnos, a hajóban nem tudunk elhelyezni egy ötödik szarkofágot.

A tárolóbuborékok duzzadásig megteltek. A legutóbbi szubtér-merülésünk során gazdag lelőhelyre bukkantunk, a konverter pár mikrociklus alatt feltöltötte a tartályokat. Legalább három ugrásra elegendő hajtóanyagot

halmoztunk fel, menekülés során ez még jól jöhet.

A hajó hámsejtjei kissé már előregedtek, de még használhatók. A drone-ok energiája szabadon áramlik beléjük, a pajzs akár egy közeli nukleáris robbanást is kivéd. Bízom benne, hogy antianyaggal nem fognak támadni ... az már sok lenne neki...”

Hajónapló, 12776-43-25, 56:23. Brettag bejegyzése

„Felkészülök a feladatra. Ilyenkor behunyom a szemem, az elmémet kiürítem, majd lassan megnyitom a pszichonikus energia beáramlása előtt. Hívős hullámként fut végig rajtam az erő, folyékony, izzó fém az erekben, milliónyi túsúrást az izmaimban, majd kékes fények felvillanása a szemhéjam mögött. Feltöltődöm. Az energiát a drone-ok szolgáltatják, ezek a torz lények, melyeknek mesterségesen elorvasztották minden testi funkcióját, kivéve az agytevékenységet – a mentális energia forrásai ők, élő generátorok.

Én pedig élő akkumulátor vagyok. Parazita, ha úgy tetszik. Népem, mely kitagadott és kitesztelt, thal-nak nevezi a magamfajtát. A primitív hordák ezt sötét mágusnak fordítják, a harcos fajták zsoldosként kezelnek, a fejlettebb civilizációk szemében pedig rabló, kalóz, bérnyilkos vagyok, vérdíjjal a fejemen.

A hívás közvetítőkön keresztül érkezett. Egy nomád lovasnemzet vezetője, a hadúr, csatamágust keresett – a hír a kereskedőkön át gyorsan szétfutott a csillagrendszerek között. Elvállaltam. Tudásom, technikám évezredekkel haladja meg annak a barbár bolygónak az ismereteit – isten leszek a csúszómaszók között.”

Hajónapló, 12776-43-25, 64:19. Lithor bejegyzése

„Brettag most meditál, feltöltődik, én pedig felügyelem a rendszereket. Ez közöttünk a munkamegosztás, sok-sok ciklus óta. Ő a varázsló, én pedig a segéd – bár ezt manapság már mérnöknek mondják.

Valójában persze a helyzet fordított. Az, hogy léteznek varázslók, a magamfajta mérnököknek köszönhető. Az egész egy réges-régi felfedezéssel indult...

...amikor a csillagászok rájöttek, hogy a galaxisok, a világegyetem tömege nem egyezik a látható, mérhető anyagotomeggel. Ekkor találtak ki egy új kifejezést, a láthatatlan tömeg megnevezésére: a sötét anyag fogalmát.

A szó tehát már létezett, de magát a tömeget nem találták továbbra sem – egészen addig, amíg rá nem bukkantak a téridő hasadékaira. Ott, az ablakok mögött rejtőzött a keresett sötét anyag – a negyedik, ötödik és hatodik dimenzió alkotta hiper-világegyetemben.

A szondák mérései alakatlan, híg szuszpenziót jeleztek. Amikor azonban a mintáért küldött robotúrhajó visszatért, az űrben új nap fénye gyúlt – az annihilációs robbanás szupernóvája. A sötét anyag csak a saját világában volt képes anyagként viselkedni.

Dimenzióit elhagyva azonnal és teljes tömegében energiává alakult – ám ez nem a szokványos energia volt. Reakcióba lépett, rezonált a biológiai szervezetekkel, képes volt befolyásolni az agytevékenységet és... reagált az idegi impulzusokra. Egy képzett agy tetszése szerint irányíthatta a sötét energiát!

Így született meg a mágusok rendje. A többi már csak történelem...

Hajónapló, 12776-92-73, 16:87. Brettag bejegyzése

„Kudarc. Teljes kudarc. Fizetségről szó sem lehetett, a bőrünket is alig tudtuk megmenteni. Pedig annyira sima úgynek tűnt...

Az éjszaka sötétjében szálltunk le, egy, a táborhoz közeli völgyben. Lithor a hajón maradt, én pedig korhoz illő páncélzatot és harci mént idéztem, majd a tábor felé vettem az utat. Az őrség felszólítását a megállásra figyelmen kívül hagytam, az akadékoskodó lánzsásokat pedig egyetlen intéssel söpörtem le az útról.

A hadúr a sátra előtt várt. Leszálltam, kellő, de nem túlzott tisztelettel fejet hajtottam előtte. Elvégre ő a megrendelő. Én csupán egy isten vagyok.

...A csata harmadnap hajnalán kezdődött. A lovamra szárnyat növesztettem s néhányszor körberöpültem az ujjongó sereg fölött. A lovasok dárdáinak hegyére átütőmezőt, a gyalogosok vértjeire tömörítővarázst bűvöltem – a többi már rajtuk múlik, ha tényleg jó harcosok.

Az első rohamunk elsöprő volt. Az ellenfél védelmi vonalát könnyedén áttörtük, a szekértorlaszokat vilámlókkal zúztam szét, a szétfutó katonákat harcosaink könnyörtelenül levadászták. Az ellenség főereje azonban még meg ott várakozott, fenyegetően, a közeli dombháton. A hadurunk nem engedélyezett pihenőt, csatarendbe állást és támadást vezényelt. Mielőtt még a harcosaink közelharcba bocsátkoztak volna, tűzgolyókkal szórtam meg a szemközt várakozó hadoszlopokat, puhításképpen.

A tűzgolyók nem értek célba, vakító lobbanással porladtak szét, jóval a föld fölött. Védőmezőt feszítettek ki – döböntem rá. Az ellenség sem bízott semmit a véletlenre, a jelek szerint erősebb és jobban felkészült támogatót sikerült szerezniük. Minderről pillanatokon belül meg is győződhettem.

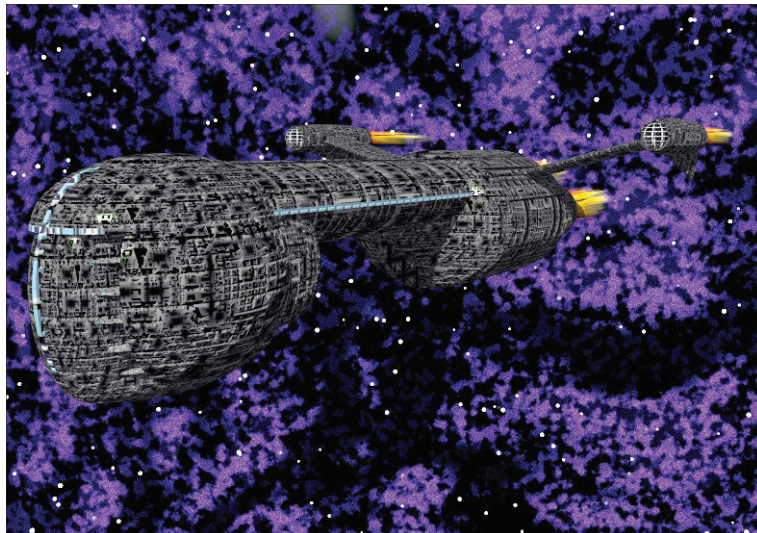
Árnyék vetült a földre. Felpillantottam – épp egy K-osztályú romboló húzott el fölöttem. Igaz, hatalmas szárnyakat bűvöltek az oldalára és a szónikus ágyúja is egy sárkányfejnek volt álcázva, ám a hatékonyságon ez egy csöppet sem rontott. Katonáim percekén belül a földön fetrengtek, a fejüket fogva és ordítva a fájdalomtól. Majd az ágyú kikapcsolt, az ellenfél megindult lefelé a dombról, ellenállás nélkül lefegyverezte, majd egy megerősített völgybe terelte a legyőzötteket.

A további sorsuk már nem érdekelt – ekkor már teljes sebességgel a hajóm felé száguldottam, reménykedve abban, hogy a felfordulásban nyomomat veszítik. Akadály nélkül értem oda, beugrottam a nyitott ajtón és kiadtam az indulási parancsot.”

Hajónapló, 12776-92-74, 76:59. Lithor bejegyzése

„Brettag túl optimista volt. Az űrben már vártak ránk. Nem is akarják – a Szektor rendőrségének rohamnaszádjai. Nem volt más választásunk – azonnal teret váltottunk.

Követtek bennünket. Mesterien képzett shogre-k lehettek a fedélzeteiken, mert tíz mikrociklus sem telt el a

normál űrbe való visszatérésünk óta, amikor a naszádok materializálódtak a közelünkben. Újabb ugrást hajtottam végre, majd még egyet. A hajó remegett a fáradságtól, a tárolóbuborékok majdnem kiürültek, három drone-t is ki kellett kapcsolnom – minden energiára szükségem volt. Hipertér átjárót kell találnom, minél hamarabb, hogy feltölthessem az energiakészletet.

A shogre több ablakot is jelez a közelben, de bemérni őket már nincs időm. Ismét felsikolt a vészjelzés. Ugrok.

...Egy naprendszer közepén bukkanunk fel. Különös csend uralkodik a hajóban, a shogre antennái ernyedten lógnak. A gépházba pillantva döbbenek rá, hogy a buborékok üresek, a negyedik drone is elpusztult. Az utolsó ugrás felemésztette a végső tartalékokat. Ha nem tudjuk pótolni az energiát, örökre itt ragadhatunk...

A tér tiszta. Semmi nyoma a hasadékoknak... azaz mégsem. A shogre egyik csápjá megrezdül, bizonytalanul irányba fordul. Gyenge, távoli jel – mégis az egyetlen reménysugár. Bár a hajó irányíthatatlanul száguld, a kormánygépek halottak, talán Brettag tehet még valamit.”

Hajónapló, 12776-92-74, 87:41. Brettag bejegyzése

„A hiperablakot a harmadik bolygó közelében detektáltuk. Az energiám kevés volt ugyan a sebesség csökkentéséhez, de a hajót sikerült irányba állítanom. Várunk.

A helyzet kritikus. Az ablak a bolygó felszíne fölött nyílik, valahol az atmoszféra határán. Ha ezzel a sebességgel – védőpajzs nélkül – sűrű légkörbe csapódunk, számunkra az a véget jelenti. Csak reménykedni tudunk, hogy a shogre nem tévedett és sikerült pontosan becélolni térhasadékat...”

Részlet a KM-0043/CQ rendőrségi járőrhajó jelentéséből

„... A körözött személyeket a GL-662 rendszer harmadik bolygójáig követtük. A parancs értelmében a fedélzeti shogre-jukba hamis információkat sugároztunk, az elfogóháló felé terelve őket. Az utólagos vizsgálat során derült ki, hogy a fedélzeti shogre előregedett példány volt, s az adatokat hibásan jelenítette meg. A hajó a hálót elkerülve a sűrűbb légkörbe csapódott, felizzott és fellobbant. A robbanás szerencsére a bolygó ritkán lakott területe fölött következett be, a helyi geográfiai adatokra vetítve, a szibériai kontinens Tunguzka folyója környékén.

A 344/75C direktíva értelmében a roncsokat felkutattuk és eltávolítottuk. A hajónapló kristálya nem sérült meg, tartalmát a jelentéshez mellékeljük.

A GXL-5444/43 számú ügyszerrel ezzel lezárásra került.”

Shakyr

Az Árnyékmocsár ura

A vár bástyafokáról figyelem a tájat. A súlyos, ólom-szürke felhők oly mélyen gomolyognak, hogy szinte a kezemmel is elérhetném őket. A felhőtakaró egyetlen megszakítás nélkül borítja birodalmamat, a nappalokat alkonyattá, az éjszakákat áthatolhatatlan sötétséggé változtatva. Sötétség, melyet csak helyenként tör meg egy-egy kóbor lidércfény fakó lángja, vagy a lassan vándorló rémtölgyek odúinak foszforeszkáló fénye. Ez a táj már négyszáz éve nem látott napfényt – azóta, amióta az átkom megfogant.

A messzeségben, az árnyék és a fény határán apró felvillanásokat látok, mágia rezdülését érzem. Valakik megint próbálkoznak. Hadd jöjjenek. Itt minden ösvény, minden ingovány, a füvek, a fák, a vadállatok az én parancsaimnak engedelmeskednek. Kevesen élnek túl az első mérőföldeket. A könnyelműeket az iszap húzza le, az óvatosakat a mocsár szörnyei tépik szét, a bátrakat a ragadozó fáim acélkarmai szabdalják össze.

Persze, egy-egy erősebb, összeszokottabb csapat minden évben átjut a csapdákon és megdöngeti a kaput, párbajra szólítva a vár urát. Eközben az ügyesebb tolvajok a falat megmászva próbálnak a hátamba kerülni.

A győzelem ígérete csábító. Annak idején a környék leggazdagabb földesura voltam, kereskedő és utazó, kincseskamráim falait szinte szétfeszítették az arany, a drágakövek és az ékszerek halmai. Most sincs ez másképp, vagyonom azóta is érintetlenül hever a korhadó ládák, penészes zsákok belsejében. Igaz, nekem a kincs már régóta semmit sem jelent.

Sohasem fogadom el a kihívásokat. A harcot rábízom a kövek repedéseiben rejtőző gyilkos páfrányokra. A szárazból szivárgó sav gyorsan szétmarja a legerősebb páncélt is, a fojtóindák acélos szorítása elől pedig senki sem menekülhet. Nem is lenne hová, mert az ösvények ilyenkor bezárnak, halálos csapdává változtatva a várudvart. Soha, senki sem jutott még be erővel a kastélyomba. Ahogy hírmondó sem tért vissza még sosem a külső világba.

Vannak azonban kivételek. Létezik egy kulcs, amely biztonságossá teszi az ösvényeket, széthajtja a fák haragos ágait, s odújukba küldi vissza az acsargó vadállatokat. Ez a kulcs: a gyermeki ártatlanság. Ez a parancs is örök érvényű, mert így akartam.

Hatvan éve is van már, amikor egy estén tétova kopogást hallottam a kapu felől. Az ajtó előtt egy tizenéves fiú és egy nyolc év körüli lányka állodogált megszeppenve.

– Eltévedtünk – suttogetta a fiú.

Bevezettem őket a vendégszobába, meleg vizet öntöttem egy kádba, s amíg sikongva pancsoltak és fröcskölték a vizet, felszítottam a tüzet a kandallóban, gazdagon megterítettem a vacsoraasztalt.

Miután jóllaktak, ágyba parancsoltam őket, fogtam a gyertyát és megpróbáltam kiosonni a szobából.

– Varázsló bácsi! – szólt utánam a kislány. – Mesélj nekünk valamit!

Megcsóváltam a fejem, majd odahúztam egy széket az ágyuk mellé és mesélni kezdtem. Beszéltem a régvolt időkről, amikor a mocsár helyén még dús búzamezők ringatóztak, érett gyümölcsök illatát sodorta a nyári szellő, galambok fészkeltek a torony lőrésében s a várudvar csöndjét vidám gyerekzsivaj verte fel. Meséltem, egészen addig, míg a történetemben a világra nem borult a sötétség.

– Varázsló bácsi! Miért sír? – kérdezte a kislány.

Elmosolyodtam, megpaskoltam az arcát.

– A varázslók sosem sírnak. A kandalló füstje csípi a szemem, ennyi az egész. De most már tényleg aludjatok! – fenyegettem meg őket tréfásan, majd megigazítottam a takarójukat és magukra hagytam őket.

Másnap reggel egy-egy vezetőkavicsot adtam a kezükbe és mielőtt elbúcsúztam tőlük, a lelkükre kötöttem, hogy soha, senkinek ne beszéljenek arról, hol is töltötték az éjszakát. Hosszasan figyeltem, amint kéz a kézben, nevetgélve, ugrándozva haladnak a széles, biztonságos ösvényen.

Soha többé nem hallottam felőlük.

...A felvillanások egyre sűrűbbek, lassan az egész látóhatárt befogják. Tömény hullámokban árad felém a mágia. Ez valami egészen új. Olyan, mintha átfogó támadást indítottak volna ellenem. Nos, meglátjuk, ki lesz az erősebb. Nekem bőven van időm, a hadseregem pedig ott van minden lépésnél, hogy vérrel torolja meg a betolakodást. Ha pedig mégis túl közelre jutnának, őreim riasztani fognak.

Visszavonultam a dolgozószobámba.

A riasztás harmadnap hajnalban sivitott végig a torony folyosóin. Felrohantam a toronyba, ahonnan elképesztő látvány terült elém. Óriási gyűrű fogta körbe a váramat, egy frontvonal, melynek első soraiban sok száz varázsló, druida és csatamágus haladt, lépésről lépésre szemlegetve a mocsár talajába vésett átkokat. Ha valamelyikük kidőlt, azonnal egy másik állt a helyébe, mögöttük pedig ott tolongott a rablók, szerencsevadászok, lovagok hordája. Már csupán egy mérőföld választotta el őket a várudvartól.

Ez a nap is eljött hát. Ezzel nem tudok szembeszállni – de az utolsó szó még az enyém lehet. Vártam egy darabig, majd amikor a támadók már majdnem elérték a várudvart, hogy felvegyék a harcot az utolsó védvonalammal, megfordultam és leereszkedtem a torony kazamatájába. Tenyerem érintésére a pókhálós ajtó kitérült és beléptem a kriptába.

Az apró termet majdnem teljesen kitöltötte a három szarkofág. A kristályablakok mögött három arc pihent, a sztázis örök nyugalomban. Feleségem és két gyermekem holtteste semmit sem változott az eltelt négyszáz év alatt, a halálos sebek szélén még meg sem alvadt a vér. A sebek, melyeket a kincsvadász kalandozók ejtettek rajtuk...

Emlékszem minden pillanatra. Emlékszem, amikor rábukkantam a felborult hintóra, a porban fekvő, kifosztott holttestekre. Emlékszem, amikor térdre rogyva, vadállati ordítással, ökleimmel fenyegettem az eget. S emlékszem, amikor hűvös nyugalom öntött el, majd kimondtam a rettenetes átkot. Virágzó birtokom néhány hét alatt a könyörtelen bosszú mocsarává változott.

Most vesztésre állok, de nem engedhetem, hogy e szent koporsókat mocskos kezek gyalázzák meg. Nyakamból letéptem a vékony aranyláncot, a rajta függő apró kulcsot egy zárba illesztettem. Feltárult egy rejteajtó, mögötte bársonypárnán arasznyi üveggömb pihent. Belsejében színes köd kavardott fel, amint a kezembe vettem.

- Legyen hát vége - suttoztam, s a gömböt teljes erővel a kőpadlóhoz csaptam.

...A várudvaron mély hasadékok támadtak, belsejükből lávafolyam hömpölygött elő. Az izzó olvadék magába

fogadta a széthulló vár romjait, majd szétterült a mocsárban, hamuvá égetve a támadó sereget. A tüzes hullám megállíthatatlanul hömpölygött tovább, egészen az egykori birtok pereméig. Ott megtorpant, egyetlen arasznyival sem lépve át a láthatatlan határvonalat.

...Egy távoli dombtetőn idős pár figyelte a kataklizmát.

- Elvégeztetett hát - dűnnyögte az öregapó, végigsimítva bajszaán.

- El - bólintott az anyóka, egy könnycseppet morzsolva szét a szeme sarkában, majd hozzátette:

- De vajon van-e hatalom ezen a világon, amely képes eldönteni, ki a jó, és ki az, akinél a nemes kinézet csupán álca a lelkében lapuló, acsargó szörnyeteg leplezésére?

Shakyr

Δ félkegyelmű

Az országúton, mely Bawabu városát kötötte össze Ranuával, a déli part legnagyobb kikötőjével, mindig nagy volt a forgalom. Kereskedőkkel, zarándokokkal, kalandorokkal éppúgy lehetett találkozni errefelé, mint a nincstelenség elől menekülő földönfutókkal. Salambo tartománya szegény vidék volt, földje terméketlen, bányái silány érceket adtak, az elszórtan tengődő törzsek állatai sosem laktak jól a sztyeppe satnya fűvével.

Ami mégis fontossá tette ezt a tartományt, az a kereskedelem volt. A kontinens déli peremét sziklás hegylány határolta, a hajózást veszélyessé, a kikötést pedig szinte lehetetlenné téve. Ranua volt az egyetlen parti város, amely mélyvizű, védett kikötővel tudta fogadni a megrakott bárkákat. Az árúk és az utazók pedig a bawabui országúton áramlottak a kontinens belseje felé.

A vendégház helyét szerencsésen választották meg: elég távol a kikötőtől, hogy az utazó kellően elfáradjon és megszomjazzon, de nem is túl közel a fővároshoz, nehogy a vándor egy legyintéssel továbbhaladjon mellette. Így aztán a vendéglős nem panaszkodhatott a látogatók hiányára, a szobák sosem maradtak üresen, még az udvaron, a naptól védett jókora teraszon is alig lehetett szabad helyet találni.

Runako Ayan bosszúsan mérte végig a zsúfolt udvart. Testőreivel, akiket Hosszú és Köpcös néven szólított (az igazi nevüket sosem kérdezte) már hajnal óta úton voltak, szükségét érezték egy kiadós ebédnek és némi pihenésnek. A népes vendégsereg látványa azonban nem sok jóval biztatta őket.

- Ha nincs hely, majd csinálunk - morogta és leszállt a nyeregből. A többiek követték példáját. Az istállóból mezítlábas fiú rohant elő és a kantárok után nyúlt, hogy a paripákat elvezesse. Runako néhány ezüstöt dobott a porba, s amikor a fiú lehajolt értük, vasalt csizmás lábával alaposan fenéken billentette. A gyerek a testőrök hangos röhögése közepette, vérvörös arccal tápázkodott fel.

- Itasd meg és csutakold le a lovakat - dörrent rá a Köpcös.

A vendéglős sietett eljűk.

- Uraim - tördelte a kezét - telt ház van, de bizonyára sikerül helyet találnom önöknek...

- Én már találtam - vágott közbe gőgösen a fiatal nemes. - Ott a fa alatt, azt az asztalt akarom. Intézkedj, mert éhesek és szomjasak vagyunk.

...Maocha lassan, komótosan kapargatta le a jókora csontokról a húsdarabokat. Egyedül ült az asztalnál,

a vendégek az idősödő barbár láttán inkább másutt kerestek szabad helyet maguknak. Nem a széles váll és duzzadó izmok, nem is az asztalhoz támasztott súlyos kétkezes kard látványa riasztotta el őket, sokkal inkább a barbár arckifejezése. Ősz szákkal átszótt hajának egy részét rézgyűrű fogta össze, de jó néhány tincs szabadon maradt és a tányérjába lógott. Mély ráncokkal barázdált csokoládébarna arca állandóan valamiféle furcsa grimaszba torzult, időnként bamba vigyorral nézett körbe és érthetetlen szavakat dűnnyögte maga elé.

A vendéglős lépett mellé és megbökte az oldalát.

- Mi van má...? - böffent a barbár.

- Fejezd be a csámcsogást, kell a hely.

- Még van hús - bökte meg a csontot az öreg.

- Nincs hús - szólalt meg mellette egy gúnyos hang. Runako kardjával a tányér alá nyúlt és hirtelen mozdulat a földre borította a tartalmát.

Az öreg az itala után nyúlt.

- Sör sincs - röhögött fel a Hosszú és feldöntötte a korsót.

Az öreg bizonytalanul felállt.

- Akkó megyek - bökte ki és a kardja után nyúlt. A kocsmáros összereszt. „Remélem, nem vette észre, hogy a többi vendég maradványát tálaltam fel neki” - gondolta aggódva. A barbár azonban csak a kard szíját kereste, hogy a derekára kösse.

- Fizetni ki fog? - szedte össze bátorságát a kocsmáros.

- Fizetni... pénz... - dűnnyögte a barbár. A zsebébe nyúlt és ügyetlenül matatni kezdett a markába került kacatok között. Egy döglött szarvasbogár, kavicsok és madárcsontok között néhány rézérme csillant meg. A vendéglős megunt a szerencsétlenkedést, kiemelte a szeméthalom közül a két legnagyobb érmét.

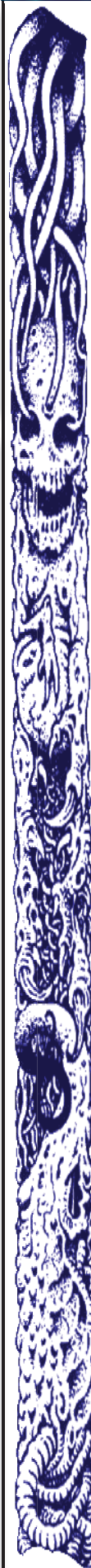
- Ennyi elég és most tűnj el, az úton tágasabb. Elriasztod a vendégeket!

Az öreg tétova léptekkel elballagott.

- Afféle félkegyelmű lehet, túl nagyot csaphattak a fejére valamikor - szabadkozott a kocsmáros. - Az asztal az önöké, uraim.

Délutánba hajlott az idő, amikor Runako és testőrei kilovagoltak a vendéglő kapuján. A bőséges ebéd, az elfogyasztott sör és a néhány óras pihenés után jó hangulatban vágtak neki a kikötő felé vezető útnak. Pár mérföldet sem tettek meg, amikor az élen haladó ifjú nemes felkiáltott.

- Nézzétek! Egy régi ismerős!

Egy bokor tövében a félkegyelmű barbár üldögélt, ferde vigyorral szemlélve a közeledőket.

- Hé, te ott! Milyen dolog, hogy ülve fogadod a nemes urakat? - kiáltott rá a Hosszú.

- Út lenni fárasztó - dadogta az öreg.

- Megsértetted az uraságot - léptetted hozzá a Köpcös. - Ez vért kíván!

- Én békés, nem harcol - tiltakozott a barbár. Hangos röhögés volt a válasz. Mindhárman leszálltak a lovaikról és közrefogták az öreget.

- Te lenni harcol és mi téged felaprít - utánozta Runako. - Vedd elő a kardodat!

- Kard nem harcol - erősködött az öreg.

- Majd segítünk! Adjátok a kezébe a kardot!

A Köpcös megragadta az öreg kardjának markolatát és megpróbálta kirántani a hüvelyből, de erőlködése hiábavaló volt. A Hosszú odalépett, hogy segítsen. A kard kicsusszant a tokjából, s mindhárman meglepetten kiáltottak fel.

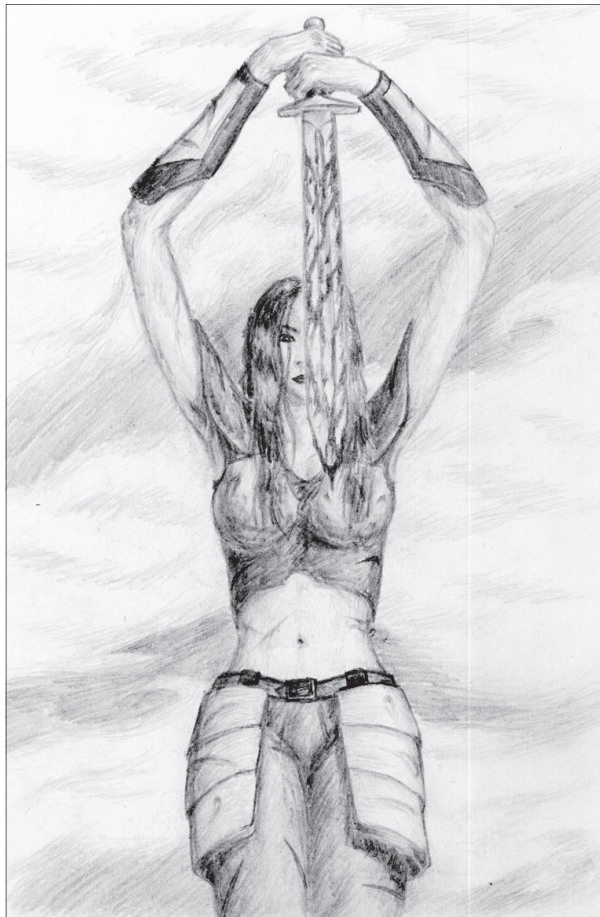
A fegyvert vastagon borította a rozsda.

- Ez a kard tényleg nem harcol - gúnyolódott az ifjú nemes. - Lenni csupa rozsda, de mi segít megtisztít!

A kardot ledobták a földre, körbeállták és levizelték.

- Törölgesd meg, nehogy megint rozsdás legyen - vetette oda a Köpcös, miközben lóra szálltak. A kis csapat hamarosan eltűnt az út kanyarulatában, egy kis facsoport mögött.

Az öreg arckifejezése hirtelen megváltozott. A bamba vigyort mintha a szél fújta volna el, komor, vészjósló tekintettel nézett a távozók után. Odalépett a kardhoz, felemelte.

- Bocsáss meg. Nem tettem másképp - suttogta. Hangjában nyoma sem volt a nyers barbár kiejtésnek.

A kardpenge felvillant, apró szikrák hullottak róla a földre.

- Értem. Úgy legyen - bólintott az öreg.

Lehajolt, egy maréknyi sarat kapart össze a bűzös földről, tenyerében képlékeny masszává gyúrta, majd három apró emberalakot formált belőle. Övének egy rejtett rekeszéből csillogó port szórt a figurákra, majd a közeli bokorról tépett tüskével módszeresen összeszurkálta az apró szobrocskákat.

Az út kanyarulata mögül fájdalmas ordítások hallatszottak.

Az öreg néhány pillanatra még várt, majd egy határozott mozdulattal egyetlen golyóbissá gyúrta a figurákat, a földre dobta és rátaposott.

Az ordítások egyetlen halálsikollyal félbeszakadtak. Megvadult ló vágatott elő a facsoport mögül, kengyelébe akadt alaktalan masszát vonszolva maga után.

...Maocha Khama, a Sekai nemzetség Öregsámánja megcsóválta fejét, majd összeszedte holmijait és sóhajtván nekivágott a kikötő felé vezető útnak. Hosszú vándorlás áll még előtte, amíg eljut Netihur szentélyéig, hosszú ideig kell még viselnie a félkegyelműség maszkját, túrnie a megaláztatásokat és sokáig nem forgathatja még Tamint, a megszentelt kardját. A zarándokút alatt azonban nem használhat fegyvert, még védekezésre sem - ezért az álca. Egy harcosba bárki, bárhol beleköthet - de ki bántana egy bolondot?

Még szerencse, hogy a fekete mágiáról megfeledeztek az istenek...

Shakyr

Ádám

A tiltott gyümölcs
Buján, piroslón csábít:
„Harapj hát belém!”

Shakyr

Zivatar

Tépett levélen
Árva esőcsepp gördül.
Múlik a vihar.

Shakyr

Manga

Katana villan.
Vércsepp s halál illata
Lebben a légben.

Shakyr

Éjfél

Ezüstös fényben
Sírhandt oldala omlik.
Ébred az alvó.

Shakyr

Meridan szíve

Prológus

Az Al' Amoth-i erdő titkokat őriz.

Vannak apró titkok, mint például a nemesi asztalokon oly kedvelt selyemgomba lelőhelye. Ha tudod a titkot, s persze van egy jól idomított choggar-od, a rejtett tisztáson órák alatt megtöltheted kosaradat az állat által kiásott csemegével. A pénzen, amit a garone-i piacon kapsz érte, hónapokig teiben-vajban fürödhetsz, vagy épp részegen fetreghetsz kedved szerint.

Titok persze az erdei banditák rejtekhelye is. Igaz, a bandatagokon kívül ez vajmi kevés embert érdekel, kivéve talán a kereskedőket, akik elkerülni, vagy a nagykirály katonáit, akik megtalálni igyekeznek őket.

Intim titkokról is susognak a levelek: egy rejtett ösvényről, amit csak meglelni nehéz, de követni annál könnyebb. Az út végén egy régi erdészházikó áll: kívülről viharvert, ám otthonos belül. Templom ez, ahol a szerelem oltárán áldoznak az irigy szemektől óvakodó fiatalok.

Rég elfeledett, misztikus titkokról is beszél a rengeteg. Ha kitartóan követed egy régi út nyomát (nem könnyű, mert a követek nagyrészt széthordták a környék parasztjai, helyüket pedig tüskebozót és vadcsalán nőtte be), egy elhagyott völgyben monumentális romokra bukkanhatsz. Évezredekkel ezelőtt, az egykor égbetörő katedrális áldozati oltára körül felszentelt papok dicsőítették imáikkal isteneiket. Az ősi istenek azóta már más létsíkokra távoztak, magukra hagyva hívőiket s a katedrális. Bár az ezüstmárvány szinte elpusztíthatatlan, a tömböket összekötő malter nem az: a szél, a fagy, s az apró gyökerek elvégezték romboló munkájukat. Egy földrengés vagy hegycsuszamlás befejezte a pusztítást, alakatlan halomba omlasztva a büszke épületet. Egyedül az oltár maradt ép és sértetlen – mintha az egyik isten visszapillantott volna: talán még visszatérünk...

S vannak olyan sötét titkok, melyeket nem halandó embernek szánnak. Ha bárki is, kapzsiságból vagy balgaságból megismeri, sohasem lesz módja továbbadni azokat.

1.

A Részeges Öszvér teraszán a szokásos falusi csürhe védte a sört – persze, már ha terasznak lehet nevezni a kocsmá trágaszagú udvarának ezen keményre döngölt darabját, melyet egy rongyos ponyva védett az illamori nap tüzétől, s néhány durván ácsolt, kecskelábú asztal és rozoga támlás pad képezte a bútorzatot. Mindenesetre, még ez is jobb volt, mint a sötét zsirszagtól és dohányfüsttől bűzlő félhomálya, ahol sötét alakok még sötétebb üzletekről suttogtak. A kocsmáros – aki épp olyan volt, mint a vendégei: koszos, mogorva és gyanakvó tekintetű – elém lökte a korsót, és szótlanul tartotta a markát. A hitel és a bízalom ismeretlen fogalom errefelé – állapítottam meg magamban, míg előkotortam és oda tettem neki a két ezüstöt.

A sör gyenge volt és langyos, de ilyen hőségben az ember nem szokott válogatni. Egyébként is, számomra az efféle apróságoknak sosem volt jelentősége. Kényelmesen elhelyezkedtem a padon – elvégre lehet, hogy hosszú várakozásnak nézek elébe.

Elsőként az öszülő pap érkezett meg, tétovázva nézett körbe, majd a mellettem álló asztal felé indult. Egy apró mozdulattal megszüntettem a varázslatot, amely eddig távol tartotta onnan a vendégeket. A pap rongyos

zsákjából egy vörösre festett követ kotort elő, az asztal közepére helyezte, majd nagyot sóhajtva lehuppant a padra.

Két horpadt páncélú törp lépett be az udvarba. Bizonytalanul toporogtak és sugdolóztak pár percet, majd felfedezték az asztalon a színes jelzést, és ők is letelepedtek a pap mellé gyanakvó pillantásokat vetve rá. A pap egy fejbiccentéssel üdvözölte őket. Időközben előkerült a kocsmáros is, söröskorsókat rakott szét az asztalon, majd a pénzzel visszacamogott a sötétbe.

A következő látogatóra jó félórát kellett várni. A kapu nyikordulására felpillantó vendégek meglepetten szisszentek fel. A sötét elfek ritkán fordultak meg errefelé, ráadásul az érkező övén lógó koponyák messziről elárulták, hogy egy nekromanta tért be a kocsmába. Az elf szúrós tekintettel mérte végig a kíváncsiskodókat, akik rögtön elkapták a tekintetüket, és igyekeztek minél kisebbnek és jelentéktelenebbnek tűnni a halottidéző szemében.

Az elf nem törődött velük. Azonnal észrevette a jelzést, és ő is helyet foglalt az asztalnál – olyan messzire a paptól, amennyire csak lehetett, s az üdvözléssel sem fárasztotta magát. Az egyik törp tétován eléje tolt egy korsót. Az elf valami köszönésfélét morgott, és a sör után nyúlt.

Az utolsóként érkező páros volt talán a legfurcsább. Egy nagydarab, lomha ork harcos és egy apró termetű, rókaképzű emberke bukkan elő a sötét mélyéről. Valószínűleg csak most fedezhették fel a jelzést, és sietve csatlakoztak a társasághoz.

Eljött az én időm is. Megigazítottam a padról lecsúszni készülő köpenyemet, s eközben, mintegy véletlenül, kitarkartam a smaragdvgű mágusbotomat.

– Már órák óta várlak benneteket – jegyeztem meg, és átültem az asztalukhoz.

A pap körbenézett, majd elrakta a vörös kódarabot.

– Azt hiszem, mindenki itt van. Kezdetnek talán mutatkozzunk be. A nevem Enorian, gyógyító vagyok, de szemfényvesztőnek sem utolsó.

– Láttalak a piacon. Bűvészkedtél a gyerekeknek, utána pedig körbejártál a sapkáddal – vetette oda megvetően az elf.

– Valamiből meg kell élni – vont a vállát a pap, és a kuncogó törpökre pillantott.

– Molgan vagyok, ez pedig az unokaöcsém, Hírgan – komolyodott el a vállasabbik törp. – Bányászok vagyunk, csak hát mostanában elég nehéz munkát találni – tette hozzá magyarázólag.

– Nem tudtam, hogy újabban a bányászok is páncélú viselnek – gúnyolódott a rókaképzű. – Harap a szén?

– A törp páncél nélkül olyan, mint a tolvaj penge nélkül – vágott vissza a fiatalabbik törp.

A rókaképzű lángvörös arccal ugrott fel, de az ork viszsanyomta a székére.

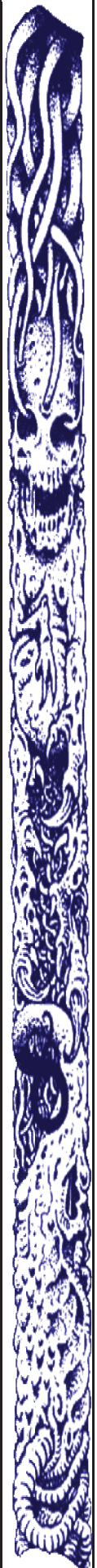
– A nevem Gnoarr – mutatkozott be. – Harcos vagyok, zsoldos katona. A heves vérű barátomat pedig Laniernek hívják. Ő inkább alkalmi munkákból él – tette hozzá vigyorogva.

A társaságnak szemernyi kételye sem volt az alkalmi munkák jellegét illetően.

Az elf lassan körbenézett, övén megcsörrentek a koponyák.

– D'Alar vagyok. Az, hogy miért és hogyan jutottam ide, nem fontos. Legyen elég az, hogy egy fontos személyiség megnevezte rád, s jobb, ha egy ideig nem mutatkozom a nyilvánosság előtt – tette hozzá komoran.

Minden szem felém fordult.

- Shangrian, kalandozó mágus, tiszteletetekre – hajlatam meg. – Bár aranyat nem tudok csinálni, de az illatát messziről megérezem – tettem hozzá, várakozóan nézve a társaságra.

- Szép a botod – jegyezte meg a rókaképű. – Hol loptad?

Pattintottam az ujjammal. A következő pillanatban az emberke már a kocsmá tetején üldögélt, döbbenet nézve maga elé. Egy újabb intés, és visszahuppant az asztal mellé.

- Nos, van még kérdésed? – kérdeztem ártatlan képpel.

A rókaképűnek nem volt több kérdése. A pap még húzott egyet a korsójából, majd átvette a szót.

- Egy előkelő elf nemes keresett meg – kezdte. – A nevét nem árulta el, de ez nem szokatlan dolog ennél a titkolózó népnél. Háromezer aranyat ígért egy drágakő megszerzéséért – s mindössze egy hetet adott rá. A csapat tagjait ő választotta ki, és utasítása szerint itt és most kellett találkozunk, a jel egy vörösre festett kódarab volt.

- Ezt mind tudjuk – mordult fel az ork. – Arról beszél inkább, hogy mi a feladat.

Enorian egy darabig elmélyülten tanulmányozta a durván gyalult asztallapot, mintha a sörtőcsákon és tucatnyi döglött légyen kívül bármi érdekes is lett volna rajta. Nagy sokára szólalt meg.

- A Leopárd-barlangba kell elmennünk... és elhozni Meridan szívét.

2.

- A történet évszázadokra nyúlik vissza – kezdte a pap. – Akkoriban még apró királyságok uralták a vidéket, örökös harcban egymással és saját magukkal is. Ott, ahová majd mennünk kell, két birodalom hadakozott: Al'Amothban Eriegon Hegyvidéki Királysága és mellette Anudias Síkföldi Birodalma.

...Anudias uralkodó fiatal volt és mohó: alig egy éve, hogy megmérgezte apját és testvéreit, élvezte az újszülött hatalom ízét, s vágyakozóan kémlelte a határain túl sötétlő, gazdag bányákat rejtő hegyeket.

Vele ellentétben, Eriegon király öreg volt, tapasztalt és óvatos. Sohasem nőült meg, nem voltak irigy utódai – viszont járatos volt a fekete mágiában, és egy ősi varázslattal szinte örökéletűvé tette magát. Így aztán viszonylagos biztonságban tervezgethette a dús legelőkkal, szántóföldekkel borított Síkvidék meghódítását.

Mindkét udvarban a hadvezérek mellett udvari mágusok is szolgáltak – mert a királyok jól tudták, hogy a csatát nem mindig a kard ereje dönti el. A varázslók vihart, félelmet, pusztítást vagy épp gyógyítást bűvöltek a harctérre – a csata kimenetelét igazából az ő akaratuk vagy tehetségük határozta meg.

Eriegon mágusa, Shan'Elor, negyven év körüli, magas, hallgatag férfi volt. Lakótornyának ajtaját rajta kívül senki sem léphette át, titkait védővarázsok hálója övezte, múltjáról, származásáról soha, senkinek sem beszélt. Köpenyként mindig egy hegyi leopárd bőrét viselte – a háta mögött ezért hívták Leopárdnak.

Anudias viszont egy nőt választott varázslójának. Csodálatos alakjával, szénfekete hajával és bársonyos hangjával Meridan bármelyik férfit magába bolondíthatta volna – de mégsem keveredett senkivel viszonyba, az emberi érzelmek hidegen hagyták.

A két királyság közötti háború hosszú évekig váltakozó sikerekkel zajlott, a két mágus ereje, a csapatok számossága és képzettsége hasonló volt – egyik sem tudott hosszú távon a másik fölé kerekedni. Am az elhúzódo

viszállynak az oka egészen máshol rejtett. A két mágus, Meridan és Shan'Elor szerelmes volt egymásba.

Évekig őrizték a titkot. Csupán újhöld idején találkozhattak, amikor az Égi Lámpás nem fűrkészthette ki őket, s a kémek nem jelenthették uraiknak a hitszegést. Egyikük sem akarta a háborút győzelemre vinni, mert ez a másik halálát jelentette volna.

Ám a titkok sorsa az, hogy előbb vagy utóbb napvilágra kerülnek: sosem derült ki, hogy egy besúgó volt-e tanúja találkozásuknak, avagy elmerülve egymás társaságába feledték az újhöld elmúlását...

Egy holdhónap elteltével Eriegon király maga elé idézte Shan'Elort, és utasítást adott neki: hozza el neki Meridan szívét. A tiltakozni próbáló varázslót parancsmágiával vonta béklyóba, megtörve akaratát és ellenállását... s ő, mint érzéketlen gép indult útjára az újhöld éjjelén és reggel, amikor visszatért, egy bórzsákban nyújtotta át a királynak szerelmének szívét.

Eriegon gúnyos nevetéssel oldotta fel a parancsvarázst, és Shan'Elor iszonyodva döbönt rá tettére. Elrohant, bezárkózott lakótornyába, és huszonhét napon át senki előtt nem mutatkozott. A huszonnyolcadik napra, újhöld idejére bosszúja készen állt: sötét hatalmakat idézett meg, s a palotát minden lakójával együtt sziklabarlanggá változtatta.

Azóta századok teltek el. A szikla kísértetjárta hely, kincseit féltve vigyázza, ahogy a kővé vált Eriegon király is őrzi a rubint, amivé Meridan szíve változott. Halandó szem nem láthatja, kéz nem érintheti mindaddig, amíg az újhöld sötétje nem borul a tájra. A legenda szerint ilyenkor megnyílik a szikla, és a Szív felragyog – várja a szerelmesét.

S hogy mi történt Shan'Elorral? A vándorok szerint (akiket a szükségesnél több bátorsággal és a kellenél kevesebb ésszel áldottak meg az istenek, s újhöld idején a szikla környékére merészkednek) egy ködszerű árny bolyong a tájon, keresve a bejáratot, keresve az elrejtett szívét, keresve az elveszett kedvesét...

...A mágus elátkozott szelleme kísért ott, az idők végezetéig – fejezte be elbeszélését a pap.

3.

- Dajkamesék – mordult fel a fiatalabbik törp. – Jártam már arra, üres sziklahalmaz az egész. Sem kincsek, sem szellemek nincsenek ott, csupán egy labirintus.

- Akkor miért vállaltad? – érdeklődtem némi gúnnal a hangomban.

- A törpöket minden barlang érdekel, s egyébként sem félünk az árnyékunktól – válaszolt testvére helyett Molgan.

- És mikor voltál ott? – érdeklődött a pap. – Újhöld idején?

- Nos... az igazság az, hogy nem – bizonytalanodott el a törp.

- Próbáld meg újhöld idején bemenni! – suttogetta a nekromanta. – Lehet, nem leszel majd annyira magabiztos, ha eltévedtél az útvesztőben.

- Az elf uraság adott egy térképet, mely alapján eljutunk az egykori trónterem helyéig – jelentette ki a pap. – Utána pedig Shangrian kiteleportál bennünket.

- Hmm... akár még működhet is a dolog. Benne vagyok – mondtam. – Sörözgetünk még, avagy elindulunk? Az út hosszú, és már csak pár napunk van az újhöldig...

...Aki már nekivágott az illamori sztyeppének, hogy eljusson Al'Amoth hegyiségéhez, tudhatja, hogy nem lesz könnyű az útja.

A Birodalom erős, de a keze nem mindig elég hosszú: az eldugott völgyekben, a vén erdők mélyén rablók, vadállatok s nem evilági lények árnyai tartják félelemben az utazót. Igaz, a rablók egyre fogynak, hála a terjeszkedő határerdők jól fizetett parancsnokainak és zsoldosainak, a vadállatok száma is egyre kevesebb, ám az élőholtak ellen nem elég a kard és a nyílvesző. Könnyelmű vándor az, aki mágus vagy nekromanta nélkül merészkedik erre a tájra.

Csapatunkat nem aggasztották ezen veszélyek. A rablók nem mutatkoztak, a vadállatokat mágiával, a szellemeket néhány megidézett és nyomunkban némán baktató csontváz aurájával riasztottuk el. Sokkal inkább tartottam a belső ellenségtől – a szedett-vetett társaság tagjai unalmukban egymást piszkálgatták.

A két törp egymással volt elfoglalva. Kívülálló számára érthetetlen vitákat folytattak a cordiai ezüstmárvány megmunkálásának fortélyairól, s amikor elfogytak az érvek, az öklüket is használták meggyőző eszközként. A csapat remekül szórakozott a rögtönzött viadalokon, a betört orrokat és lila foltokat pedig Enorian mágiája vette kezelésbe.

A pap és az elf egyébként örökös ellentétben állt egymással. Az egyik az élet-, a másik a halálmágiát gyakorolta – tűz és víz, egymás mellett. Viszályuk szerencsére megmaradt a szavak síkján, ezért miattuk nem kellett aggódnom, legfeljebb a közelbe tévedő mókusok és nyulak látták kárát vitájuknak – rajtuk gyakorolták pusztító vagy feltámasztó varázslataikat...

A legnagyobb bajkeverő természetesen a rókaképzű tolvaj volt, fő céltáblája pedig az ork, aki harcosnak igen, vitapartnernek viszont annál kevésbé tűnt alkalmasnak. Lassú, földhözragadt észjárása otromba tréfák céltáblájává tette, és csak idő kérdése volt, mikor fogy el a türelme, és csapja le az okvetetlenkedő mókamestert.

Ezt nem engedhettem meg. Mindenre szükség lesz – egy csöpp mágiával kellemetlen torokfájást idéztem meg a tolvajnál, aki ettől kezdve csöndben maradt.

– Az ott már Al'Amoth – jegyezte meg a pap egy rézcövet tartva szeméhez. – Estére odaérünk Eriegon sziklájához.

– Épp ideje. Ma éjjel újhold van – tette hozzá a nekromanta.

A szikla fölöttünk tornyosult. Kellő fantáziával kivehető lett volna az ősi kastély körvonala, de a kalandorokat ez legkevésbé sem érdekelte. Mindannyian a pap térképe fölé hajoltak, és az útvonalat memorizálták.

– Ha belépünk a kapun, a térkép semmivé foszlik – magyarázta a pap.

– Indulhatunk – adta ki a parancsot az ork. – Kevés az időnk.

– Még egy teljes óránk van – nyerte vissza hangját a tolvaj, miközben egy apró, kerek, jelekkel és mutatókkal ellátott szerkezetet tanulmányozott.

A barlang hűvös, dohos levegővel és halálos csenddel fogadott bennünket. A pislákoló fáklyák fényében gyor-

san haladtunk előre – a térkép pontos, az emlékezetünk éles volt.

– Állj! Itt vagyunk – szólt rekedten a nekromanta.

Az alagút egy hatalmas terembe torkollott, a mennyezetéről cseppkövek nyújtogatták ujjait, a padlón apró tócsákba gyűlt a nedvesség. A szemközti fal sima volt, mintha valami gigászi erő egyengette volna el a durva sziklákat.

Némán álltunk egy percig, a hely annyira nyomasztó volt, hogy senkinek sem akaródzott megtörni a csendet.

– Itt az idő – mormogta a tolvaj a kerek szerkezetre pillantva.

Tompa morajlás hallatszott a szemközti fal irányából. A sík felületen hullámok gyűrűztek végig, visszaverődve, újrarendeződvé, a fal közepén örvény keletkezett, mely lassan egy hatalmas arc formáját öltötte fel. A száj kiáltásra nyílt, s a résben egy vörös szikra tűnt fel: egy ökolnyi rubin körvonala.

– A szív – tört fel az orkból a kiáltás. – Gyerünk!

Futásnak eredtünk. A tolvaj ért oda elsőnek, benyúlt a résen és megragadta a drágakövet. Hátralépett, a társaság köréje gyűlt.

– Mágus! – kiáltotta a pap. – A telepörtöt!

Felemeltem a botomat és elkiáltottam az előkészített varázs parancsszavát. A padlón kirajzolódtak a térkapu nyitórúnáinak ismerős vonalai, kékes fény derengett fel – majd egy újabb intésemre a rúnák hirtelen megváltoztak. A csapat körül azonnal egyszívűvá válnak a burok jelent meg, egy pillanatig még színek örvénylettek a felületén, majd egy hangtalan roppanással, a halandókkal együtt összezsugorodott, és beleolvadt a lebegő Szívbe. A rubin vakító fényvel felizzott, a levegő megsűrűsödött körülötte, s lassan egy emberi alakot vett fel – egy karcsú, ébenfekete hajú nő alakját.

Epilógus

A Szív fénye fokozatosan elhalványult, ahogy elenyészett a magába szívott életerő, lassan tovalebeggett a nyitott száj felé, majd a helyére siklott. Az ajkak összezárultak, Eriegon király halálordításba torzult arcképe szétfolyt, beleolvadt a sziklába. A kőfal újra elsimult, semmi jele nem maradt a metamorfózisnak.

– Huszonhét nap – suttogtam. – Csak huszonhét nap, és én újra eljövök hozzád.

Még egyszer megérintettem a hideg falat, kedvesem börtönét, majd határozottan megindultam a kijárat felé. A kövek engedelmesen megnyíltak utamon, s nyomomban újra összezárultak. Megálltam a kapu előtt, s felnéztem a növekvő hold pengevékony sarlójára.

– Elárulhattál – mormoltam – de el nem pusztíthatasz.

Varázsszavamra köd borította be alakomat, s mire a pára eloszlott, már új formát öltöttem fel: az úton egy előkelő elf nemesúr ballagott lefelé.

Al'Amoth erdejének zúgó lombjai alatt a Leopárd újra vadászni indult.

Shakyr

